

СІМ'Я НАРОДНИХ ГЕРОЇВ

10 лютого в Полтаві відбулася 13-та церемонія нагородження орденом "Народний герой України". Вперше цим орденом нагороджена відразу ціла родина. Пишайтесь, земляки! Бо це родина наших заріченців – відомих усій Україні госпітальєрів Лариси, Юрія та Ярослава Кириковичів.



в підрозділі "Госпітальєри". Сьогодні у рубриці "Знай наших" чергова розмова, тепер уже з Народними героями України, Юрієм, Ларисою та Ярославом Кириковичами. Як завжди, відповідальність за спілкування з пресою бере на себе Мама Лариса. Аби

У ці дні Кириковичі приймають щирі вітання від знайомих і незнайомих їм людей. Їх тисячі. Бо країна пишається своїми Народними героями. В соцмережах, телефонних розмовах військові, цивільні, ті, хто пройшов війну, і ті, хто знає про неї лиш з розповідей, висловлюють слова вдячності Ларисі Миколаївні, Юрію Андрійо-

хоч на мить відійти від болючих воєнних пережиттів, жінка поринає у вир мирних спогадів. У них юність, молодість, зрілість...

- Ми познайомились з Юрою у 1984 році. Він був студентом Рівненського медучилища, а я вчилась у 10 класі. Відразу ж закохалась. Юрко пішов до армії, повернувся

магазині. Легко ніколи й нікому не було. Але то було мирне життя, мирна праця. Був достаток. А потім в наше життя прийшла війна і з нею змінилось все. Змінились і ми.

Першим на Схід поїхав син. То була весна 2014-го. А ми з чоловіком почали займатись волонтерством. Цього ж року Юрій балотувався від Правого сектору до Верховної Ради. Чекали на поповнення в родині. Яніна мала подарувати нам третього онука. А восени вже на Схід разом з сином поїхав і батько. Я не полишала волонтерської справи. Допомогала хлопцям з району, які були в АТО. А в грудні поїхала провідати своїх. Мій бойовий шлях почався 26 грудня 2014 року. В цілях безпеки працювали в різних групах. Я – у Пісках, в районі ДНР, Юрій з Яриком – на Станиці Луганській, Щасті. Я – на оперблоці в Первомайську, вони – в Пісках. Група Ярослава привозила поранених, а я стабілізувала їх і передавала на другий екіпаж, який віз бійців до госпіталю в Красноармійськ, або в

відважних медиків з позивними Мама, Батя, Син. Ризикуючи власним життям, вони витягали поранених з такого пекла й здавалось уже безнадійних повертали до життя. Скільки тривоги звідали рідні й близькі, дізнавшись про контузію Лариси Миколаївни. Як пишались у той момент, коли вона в Рівному приймала високу церковну нагороду - медаль "За мужність та любов до України". Й ось чергове визнання громадянської мужності й високого патріотизму всієї родини Кириковичів. Орден "Народний герой України" – волонтерська нагорода, яку започаткував відомий журналіст та волонтер Андрій Боєчко. А вручав цю відзнаку Кириковичам легендарний захисник Донецького аеропорту, Герой України, Народний герой України, лицар ордена Богдана Хмельницького танкіст Євген Межевікін.

- Певна, що всі земляки пишайтесь Вашою родиною. Й від їх імені ще раз Вас усіх вітаю. Чи

Ларисі Миколаївні, Юрію Андрійовичу, їх сину Ярославу – за мужність і жертвність, за гідний приклад патріотизму не на словах, а на ділі.

Щойно дізнавшись про те, що в Полтаві пройшла церемонія вручення ордена “Народний герой України”, поспішила й собі привітати родину. А у відповідь: “Дякуємо. Ми просто робили свою роботу.” Пригадалась недавня розмова з одним із зарічненських волонтерів: “Не кожен медик зважиться добровільно, лиш з почуття професійного обов’язку, покинути мирне пристанище і ринути у вир війни. На Схід їдуть за покликом серця й християнським моралі.”

Читаючи коментарі на сторінках соцмереж після церемонії нагородження, натикаюсь на таке зауваження: “ЗМІ попрацювали як завжди на висоті – жодного слова про добровольчий рух, про “Госпітальєрів”, які без статусу, без дер-



їх імені ще раз Вас усіх вітаю. Чи закінчилась для Кириковичів відтепер війна?

- Поки в Україні війна не закінчена - для нас вона теж не скінчилась, хоча на даний час ми вдома, знаходимось в резерві Української добровольчої армії, підрозділ “Госпітальєри”. Стосовно того, що кажуть люди... Чимало доводилось від них чути, що ми “обезбашенні”. Повірте, ми всі нормальні. Як всі люди маємо якісь свої слабкості, захоплення. Я обожаю квіти, декоративні кущі. Раніше ми жили в квартирі, тепер маємо власний будинок, тож розвернулись мені є де. Юра часом каже, що я навіть розмовляю з квітами. Чоловік у мене зятятий грибник. А Ярослав захоплюється автомобілями. Розрадою, й до того ж найбільшою, є внучата. Максимчик у нас зірвіголова, Даринка - поважна така і трішки кокетка. Кажуть, що вона моя

жавної підтримки, без грошей виконували та виконують священний обов'язок – рятувати життя та захищати суверенітет, територіальну цілісність і недоторканість України”. Й вкотре пишаюсь уже роботою своїх колег – співробітників газети “Полісся”. Бо не раз і не двічі давали на шпальтах районки інформативні матеріали з передової, саме завдяки постійному зв'язку з родиною Кириковичів. Прослідковували їх шлях від початку волонтерської діяльності, рейдів у зону АТО і безпосередньої служби



через два роки і ми одружились. Жили в Рівному. Він працював на швидкій, я - в пологовому будинку. Працювали цілодобово. Зустрічались по дорозі або з роботи, або на роботу. Хотілось мати своє житло, жити окремо від батьків. Тому працювали за фактично відроблені години. Потім виплачували кооператив. Старались, докладали всіх зусиль, щоб не просто сяк-так зводити кінці з кінцями, а й щось мати в цьому житті. Тішились своїми дітками. Першою у нас народилась Яніна, а через п'ять років – Ярослав. Його народження спонукало нас до перших кроків у бізнесі. Понад усе хотілось, аби діти мали більше, ніж ми колись... Трудились багато й в нашому житті було багато всіляких непростих моментів та, незважаючи ні на що, ми завжди були одним цілим. Восени 2003 року ми переїхали до Зарічного. Відкрили свій магазин. Три роки я працювала в Заріченській лікарні, а у вихідні – стояла за прилавком у

лікарні міст Селідово, Красноармійська, Дмитрово. Це залежало від тяжкості поранень. У добровольчому батальйоні все було налагоджено: ми везли, а нас вже чекали військові медики. Юра їздив по всій лінії фронту, де знаходились наші медики, займався їх забезпеченням. Бачились з хлопцями по пару хвилин. Зв'язок був дуже поганим. Отак і жили.

- Жінка і війна. Це ж такі несумісні поняття. Невже Вам не було страшно?

- Про це запитують практично всі. Спочатку так, а потім не чуєш ні розривів мін, ні свисту куль – просто робиш свою роботу і все. Найбільш страшним було те, що можеш не врятувати пораненого. Були випадки, коли майже прощався з життям, але вища сила, мій ангел-охоронець відводив від тих загроз.

За останній рік звістка про заріченську родину Кириковичів, котра несе свою службу в добровольчому підрозділі “Госпітальєри”, облетіла чи й не всю Україну. В сюжетах на телебаченні, у Фейсбуці, на сайтах електронних видань люди дивились, читали про

кокетка. кажуть, що вона моя копія. А Дениско, найменшенький, - то матусин хлопчик. Ми любимо збиратись на вихідних всі разом на смачний шашлик від дідуся Юри. Ще додаю, що Ярослав за фахом у нас правознавець, а Яніна – економіст. Як бачите, звичайні люди.

Попри пройдений бойовий шлях, визнання громадськості, церковній волонтерській нагороді, Кириковичі не мають статусу учасника АТО, як і всі їхні побратими з підрозділу “Госпітальєри”. Сподіваємось, що рано чи пізно держава таки зверне свою безпосередню увагу на цих людей. Цю публікацію хотілось би завершити словами Сергія Ільницького, начальника штабу Української добровольчої армії, який на церемонії нагородження представляв родину Кириковичів: “Танкісти кажуть, що вони воюють екіпажами, а ми воюємо родинами, ми всі одна дружба та велика родина, де побратим за побратима, батько за сина, мати за чоловіка... Тому ми непереможні...”

Галина ГАВРИЛОВИЧ